

ရဲရင့်မာန်

အဆုံးမဲ့ချစ်ခြင်း၏ အခြားတစ်ဖက်၌

အခန်း (၁)

နယ်မြို့လေး တစ်မြို့တွင် ဖြစ်သည့် နယ်မြို့လေးက တကယ့်ကို အေးချမ်းလှတဲ့ မြို့လေးပါ မြို့သူမြို့ သားတွေက ရိုးသားသူတွေ ပေါများ ပါတယ်။ အေးချမ်းသော မြို့လေးမှာ မြို့လေးက အေးချမ်းသလောက် အလုပ်အကိုင်ကတော့ ရှားပါ လှပါသည် ။ ရိုးသားသူ ပေါများ ခြင်း၊ လောဘနည်းပါးခြင်း၊ အပူပင် သိပ်များများ မယူကြခြင်း၊ ခေတ်ပညာ အတွေးအခေါ်တွေ နည်းပါးခြင်း အစရှိသည် ဖြင့် နည်းမျိုးစုံတွေက လည်း အလုပ်အကိုင် နည်းပါးခြင်းကို ကိုယ်စားပြု ကြလေသည် ။ နယ် မြို့လေးက အလုပ်အကိုင် နည်းပါးကြပေမဲ့ မြို့သူမြို့ သားတွေက သူတို့ မြို့ကို သိပ်ချစ်ကြတာ တော်ရုံနဲ့ အခြား မြို့ရွာကို သွား၍ လည်း အလုပ် ကိုင် လုပ်ကြတာ တော်တော်လေး နည်းပါပါတယ်။

ဒါတွေကိုသိနေပြီး ခေတ်ပညာရေးနဲ့ ဗဟု သုတလေး သင့်တင့်သူ ရှိ နေသူက စစ်ရှိုင်းပါ။ ဟုတ်ပါသည် ။ စစ်ရှိုင်းသည် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမောင် မောင်ကြီးနဲ့ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မေမြင့်တို့ ၏ သားအငယ်ဆုံး ဖြစ်သည် ။ စစ်ရှိုင်းရဲ့ အထက်မှာ အစ်ကို နှစ်ယောက် ရှိပါသေးသည် ။ သူတို့ က ထက်ရှိုင်းနှင့် နက်ရှိုင်း တို့ ဖြစ်ကြလေသည် ။ စစ်ရှိုင်းက အငယ်ဆုံးလေး လည်း ဖြစ်သည် မိသားစုမှာ အငယ်ဆုံးဆိုပေမဲ့ တခြား မိသားစုတွေ လို တော့ အရေးပေး ခံရခြင်းမျိုး မရှိပါဘူး။ မိသားစုကလည်း အဆင်ပြေ လှ သည် မဟုတ်တော့ အကြီးတွေရဲ့ သုံးစွဲပြီးသား အကျနဲ့ မိဘတွေက

ပြင်ဆင်ပေးတာပဲ ရရှိသူလေးပါ။

သို့သော် စစ်ရှိုင်းက မပြုငြင်ပေ ပူဆာလည်း ပေးစရာမရှိသော မိမိ ရဲ့ မိသားစု အခြေအနေကို သိနေတာလည်း ပါပေသည်။ စစ်ရှိုင်းက အထက်တန်းကို ဖြေထားတာပါ ဖြေထားပေမဲ့ သိပ်တော့ အားမရပေ။ အားမရဆို ကျူရှင်လည်း မနေရပေ အိမ်မှာ ပြန်လာလျှင်လည်း အိမ်မှုကိစ္စတွေကို မိန်းကလေး တစ်ဦးသဖွယ် လုပ်ပေးရလေသည်။ အိမ်က မိသားစုမှာ လည်း မိန်းကလေး မရှိဘူးလေ အစ်ကို နှစ်ယောက်ကတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ဝန်ထမ်း ကလေးတွေပါ။ ထက်ရှိုင်းက လက်ဖက်ရည် ဖျော်ဆရာလေးတောင် ဖြစ်နေပါပြီ။ နက်ရှိုင်းတော့ မုန့်ဘက်ခြမ်းမှာ ကျွမ်းကျင်လေသည်။ အထူးသဖြင့် နက်ရှိုင်းရဲ့ ပေါက်စီသည် ထိုရပ်ကွက် အပိုင်ထဲတွင် နာမည်ကြီးလှသည်။ စစ်ရှိုင်းကတော့ ကျောင်းလည်း မပြီးသေး တာကြောင့် အိမ်မှာ ပဲ မိသားစုကို ဝိုင်းကူညီရင်း နေကြရလေသည်။

"စစ်ရှိုင်းရေ... စစ်ရှိုင်း ဟော့ကောင် မင်းကို ငါပုဆိုးလျှော်ခိုင်း ထားတယ်လေ မပြီးသေးဘူးလား ဘယ်မှာ လဲကွ" အစ်ကိုကြီး ဖြစ်သူ ထက်ရှိုင်းက မေးလေသည်။

"လျှော်ပြီးပါပြီ မီးပူလေးထိုးဖို့ ပဲ ကျန်တော့တယ် "

အိမ်နောက်ဖေးကနေ ထမင်းအိုးလေး ချက်ရင်း ပြန်ပြီး လှမ်းအော်ပြောလေသည်။

"ပြောလိုက်လျှင် တစ်ခါမှ ပြီးစီးတာ မရှိဘူး။ အိမ်မှာ နေနေတာ တစ်နေ့ကုန် ဘာတွေ လုပ်နေတာလည်း အသုံးကိုမကျဘူး "

ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောဆိုရင်း ထွက်သွားလေသည်။ ဒါတွေဟာ စစ်ရှိုင်းနဲ့ အစ်ကိုကြီး ဖြစ်သူ ထက်ရှိုင်းတို့ ရဲ့ နေ့စဉ် ကြုံတွေ့နေကျ

ပြဿနာလေးတွေပါ။ အခုက ကံကောင်းသေးတယ် ပြောရမယ်။ အခန့်မသင့်ရင် ဇာတ်ပိုးကို အုပ်သွားသေးသည် ။ သူတို့ က အပြင် အလုပ်လုပ်နေကြတော့ အိမ်မှာ စစ်ရှိုင်းက အချိန်တွေ ပိုအားနေသည် ဟု သတ်မှတ်လေသည် ။

တကယ်က စစ်ရှိုင်းဆိုတာ မနက်ခြောက်နာရီ ဈေးပြေး ရလေသည် ။ ဖခင်ဖြစ်သူ အ လုပ်သွားဖို့ ကို အမှီချက်ပေး ရသည် မိခင်ဖြစ်သူက ကျောင်းဈေးလေး ရောင်းတော့ အစောကြီး ကျောင်းသို့ သွားလေပြီး အလိုလိုနေရင်း ချက်ပြုတ်ဖို့ က စစ်ရှိုင်း တာဝန်ဖြစ် လာလေသည် ။ ချက်ပြုတ်ပြီးမှ ကျောင်းသွား ရသေးသည် ။ အခုက ကျောင်းပိတ်နေတာဆိုတော့ ချက်ပြုတ်ပြီးရင် လျှော်ဖွတ် ရသေးသည် ။ ပြီးလျှင် မိခင်က ကျောင်းဈေးမရှိတော့ အပိုငွေရအောင် အရ သာစုံ ချိုချဉ်တွေကို လုပ်ပြီး ဖောက်သည် သွင်းလေတော့ မိခင်ကို ဝိုင်းကူရလေသည် ။

ဖောက်သည် ဆိုင်တွေ လိုက်သွင်းရင်းနဲ့ တစ်ခါတစ်ခါ အစားစား ချိန်တောင် မမှီလိုက်ပါ မမှီဆိုလို့ အိမ်ပြန်လာလျှင်လည်း သူ့အတွက် ချန်ထား ပေးခြင်းမရှိပဲ အစ်ကိုတွေက အခန့်မသင့်လျှင် အကုန်လုံးစား ပစ်လိုက် ကြသေးတယ်။ ထိုနေ့မျိုးတွင် စစ်ရှိုင်း တစ်ယောက် ငတ်ပါလေတော့သည် ။ မိခင်ဖြစ်သူက လည်း အပိုငွေ ဝင်ရှာပေးနေသော သားနှစ်ယောက် ဘက်ကသာ ရှိနေလေသည် ။ သူ့ဘက်က မရှိပေ။ တစ်ခါတစ်ခါ ပြောသေးသည် က

"ဟဲ့ သူတို့ က အပြင်မှာ အလုပ်တွေ ထွက်လုပ်နေရတာ သူတို့ဖို့ ပြင်ဆင်ထားပါ။ နင်က အိမ်မှာ ပဲ နေနေတာ အချိန်မရွေး ပြန်စားရတယ် မရှိလည်း ပြန်ချက်ပေါ့အေ"

"အမေရယ်သားလည်း အခုအားတဲ့ အချိန်ဆိုတာ ရှိလို့ လား မိုးလင်း

ကတည်းက မိုးချုပ် တရစပ်ကို လုပ်နေရတာပဲ ..."

"ဟဲ့နင်ကများ ပြောရသေးတယ် နင်လုပ်တာတွေက အရာဝင်လို့ လား ဘယ်မှာ ပိုက်ဆံရလဲ ပြောလေ တစ်လတစ်ခါ သူတို့လို ပိုက်ဆံ ပေးနိုင်လို့ လား"

ထိုအခါ ဖခင်ဖြစ်သူက ...

"မေမြင့်ရာ မင်းပြောနေတာ မင်းသားမဟုတ်တဲ့ အတိုင်းပဲကွာ။ ငါ တို့ အပြင်ထွက်လုပ်ဖို့ စိတ်အေးအေးနဲ့ လုပ်ရအောင် အိမ်က အချက်ပြု တ် လျှော်ဖွတ် ဘာညာ အားလုံးကို သူပဲ တာဝန်ယူ နေရတာ မဟုတ် လား။ အခုဆို မင်းအလုပ်တောင် သူဝိုင်းလုပ် ရသေးတယ်။ ဪ ... ရ လာတဲ့ ပိုက်ဆံကျတော့ မင်းက အကုန်သိမ်းတယ်။ သူလည်း လူပျို အရွယ် ရောက်လာနေပါပြီ နည်းနည်းပါးပါး နားလည်ပေးပါကွာ..."

"အို ဒါတွေ ကျွန်မမသိဘူး။ ငွေရှိမှ အိမ်မှာ အဆင်ပြေမှာ လေ အခု ရော ဘယ်မှာ လဲ အိမ်ပိုင် ရှင့်လစာ တစ်ပဲခြောက်ပြားနဲ့ ကျွန်မတို့ မ ငတ်ရုံ တစ်မယ်ပဲလေ အခုမှ သားနှစ်ယောက်က အရွယ်ရောက်လို့ အား ကိုးရတာ အပိုငွေလျှံလေး ရှိလာတာ။ အဲဒီလိုပဲ သူလည်း အပြောမခံချင် ရင် ငွေရှာလေ ဆယ်တန်းထိ ထားတာပြီးပြီးပဲ။ တော်ရောပေါ့ အေး နင့် လည်း တစ်ခါတည်း ပြောထား မယ်နော်။ အောင်အောင်ရှုံးရှုံး ကျောင်း ဆက် မထားနိုင်တော့ဘူး။ တစ်နေ့နေ့ ဝင်ငွေကနည်း နင့်ကျောင်းစရိတ် ကလည်း ကြီးလာ..."

"အေး... ထားပါတော့ သူအလုပ် ထွက်လုပ်ပြီးတဲ့ အိမ်က ကိစ္စကို ဘယ်သူလုပ်မှာ လည်း မင်းလုပ်မှာ လား မေမြင့်..."

"ဪ ဒါကတော့ သူဟာသူ ဖြစ်သွားမှာ ပဲ သူက ကလေးပဲ အငယ် ပဲ ဝိုင်းလုပ်ပေါ့ ကိုယ့်အိမ်ကိစ္စပဲဟာ.."

"တော်စမ်းပါ မင်းဟာလေ မင်းသားတွေ ဘက်ကပဲ။ အဲ့တာဆို သူတို့ လည်း အိမ်ပြန်လာရင် သူတို့ ကိစ္စ သူတို့ တာဝန်ယူခိုင်းလေ အငယ်ကောင်တောင် လုပ်နိုင်သေးတာ သူတို့ လည်း လုပ်နိုင်ရမှာ ပေါ့။ ပြောတော့ကလေး အဲ့ကလေးကို မင်းဘာများ ပြင်ဆင်ပေးဖူးလဲ။ ပြောစမ်းပါဦး တစ်ခါလာလည်း အကြီးကောင်၊ တစ်ခါလာလည်း အလတ်ကောင် ဘယ်မှာ လည်း အငယ်ကောင်အတွက် သူတို့ အကျတွေပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား။ မိခင်ဖြစ်ပြီး မင်းမတရားတာ မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ .."

"အိုရှင်.."

"တော်ကြပါတော့ အဖေနဲ့ အမေရာ ပတ်ဝန်းကျင် ကြားလည်း ရှက်စရာ ကောင်းပါတယ်။ သားအဆင်ပြေပါတယ်။ အခု မစားရလည်း ရတယ်။ မဝတ်ရလည်း ရတယ်။ သားက လူပိုဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။ သိပါတယ် တစ်နေ့တော့သား လူပို မဖြစ်ရအောင် လုပ်ပေးမှာ ပါ.."

"တော်စမ်းပါ ပြောလိုက်လျှင် လေလုံးကြီး မိုးထိအောင်တွေ ပြော ပိုက်ဆံဖြင့် တစ်ကျပ် ရအောင် မရှာနိုင်သေး အေးအေး ရှာနိုင်တဲ့ နေကျမှ ပြော မဟုတ်လည်း နင်က လူပိုပဲ ဖြစ်နေမှာ ပဲ ပုံစံက ပျော့တော့တော့နဲ့ ငါပြောရဦးမယ်။ ငါမွေးထားတာ သားယောက်ျားလေးနော် ယောက်ျားလေး။ ဘာလဲ ကြည့်ပါဦး မသိရင် မှားများ မွေးထားလိုပဲ။ နင့်ရဲ့ အကျင့်တွေလည်း ပြင်ဦး ပြီးလျှင်လည်း နင်ပေါင်းပေါင်းနေတဲ့ ဟိုကောင်မလေး ပိုးသားဖြူနဲ့ လည်း ကြည့်ပေါင်း အဲဒီလိုတွေ ပေါင်းနေလို့ နင်သာ ပျော့ ရာကနေ ပြားတော့မှာ "

"အမေရာ ပိုးသားဖြူက ငယ်သူငယ်ချင်းပဲကို သိနေတာပဲ "

"အေးငယ်တုန်းက ဟုတ်တယ်လေ အခုက မငယ်တော့ဘူး။ အသွားအလာလည်း ဆင်ခြင် တွဲသွားတွဲလာလည်း ဆင်ခြင်၊ ရပ်ကွက်ထဲ ဘာ

ညာ အသံ မကြားချင်ဘူးနော်။ အတွဲလို့ ဘာညာ အပြောခံရတာက တော်သေး အခုက ဘာလဲ ညီအစ်မတွေလားဆိုပဲ။ နင်နော်နင် ငါပြောမကောင်း ရှိတော့မယ်..."

"တော်တော့ကွာ မေမြင့်မင်းလည်း အငယ်ကောင်လည်း တော်တော့ သွားလုပ်စရာ ရှိတာသွားလုပ်"

"အဲ့တာတွေ ပြောလိုက်လျှင်ရှင်က ကာဆီးကာဆီးနဲ့ အဲ့တာကြောင့် ရှင့်သားက အခုလို ဖြစ်နေတာ"

"ဟုတ်ပါပြီ ငါပဲမှားတယ်ထား ပါတော့ ..."

ထို့နောက် ဒေါ်မေမြင့် တစ်ယောက် ပူညံပူညံနဲ့ အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွား လေတော့သည် ။ တကယ်တော့လည်း စစ်ရှိုင်းသည် အများ နည်းတူ လူပျိုရွယ် တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ထူးခြားသည် က အခြား သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မတွဲ ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ ပိုးသား ဖြစ်သူနဲ့ သာ တွဲလေသည် ။ ပိုးသားဖြူ ကလည်း စစ်ရှိုင်းကို အလွန်ခင်လေသည် ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပြောပြော လုံးဝ ဂရုမစိုက်ပဲ လက်တွဲကြခဲ့တာ အခု ချိန်ထိပင်။ နှစ်ယောက်လုံးက တစ်ယောက်ကို နားလည်ကာ ချစ်ကြသည် သူငယ်ချင်းထက် မပိုကြ။

သို့သော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင် ဆိုတာ သိတဲ့ အတိုင်းလေ သူတို့ ထင်ရာ လိုက်ပြော နေကြတာ။ ပိုးသားဖြူက အဖေမရှိတော့ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ဖြူဖြူအေးကလည်း စစ်ရှိုင်းကို လိမ္မာရေး ခြားရှိသည် ဟု ဆိုကာ ချစ်ခင်လေသည် ။ ပိုးသားဖြူ တို့ ကလည်း အဆင်ပြေကြတာ မဟုတ်ပါပေ ဖခင်လက်ထက်က နည်းနည်းပါးပါးလေး ကျန်ခဲ့တာတော့ ရှိသည် အဆင်ပြေ လှသည် လည်း မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ မိသားစုလေးက စည်းလုံးကြလေသည် ။ မရှိအတူ ရှိအတူ ရရာလေး လုပ်စားကြလေသည် ။ ဒေါ်

ဖြူဖြူအေးက အိမ်တွင် စက်ချုပ်၍ ပိုးသားဖြူနဲ့ အမဖြစ်သူ ပိုးဥဖြူ တို့ ကတော့ ရာသီစာလေး ဘာလေးညာလေးလည်း အဆင်ပြေရာ လုပ်စား ရောင်းစား ကြသည် ။ မိန်းမသားကြီး ပဲနေတဲ့ အိမ်လေးဆိုလည်း မမှား ပါပေ။ စစ်ရှိုင်းကိုလည်း အစစအရာရာ တက်နိုင်သည့် ဘက်က ကူညီ ပေးသည် နားလည်ပေးသည် ။ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ဖြူဖြူအေး သည် လည်း ထို့နည်း လည်းကောင်းပါပဲ စစ်ရှိုင်းကလည်း ဘာလေးရရ ပိုးသားဖြူ အတွက် လာလာ ပေးလေ့ ရှိသည် ။

အမှန်က စစ်ရှိုင်းနဲ့ ပိုးသားဖြူက အတန်းတစ်တန်းကွာသည် အမဖြစ်သူ ပိုးဥဖြူနဲ့ သာ အတန်းတူတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ညီမဖြစ်သူ ပိုးသားဖြူနဲ့ သာ ပိုပြီး တွဲဖြစ်ကြတာ အစ်မဖြစ်သူ ပိုးဥဖြူကလည်း ခင်ပါသည် ။ သို့သော် သူက တစ်မျိုး အပေါင်းသင်း မထားတက်ပေ အခုတောင် စစ်ရှိုင်းနဲ့ က အတန်းတူ အခန်းတူမို့သာ ပြီးတော့ အိမ်လည်း ဝင်ဝင်ထွက်ထွက်နဲ့ ညီမဖြစ်သူနဲ့ လည်း အရမ်းခင်ကြတော့ မောင်နှမလို ပုံစံနဲ့ တော့ ခပ်တန်းတန်းလေး ပေါင်းသင်းပါသည် ။ အခုလည်း ကြည့် ကိုယ်တော်ချောက ရောက် လာလေပြီ။

"စစ်ရှိုင်း ကြည့်ရတာ ငတ်လာပြန်ပြီ မဟုတ်လား" ပိုးဥဖြူက ပြောလေသည် ။

"အေး "

"ထင်သား"

"ဒါနဲ့ ပိုးသားရော ပိုးဥ"

"အမေ အပ်ထည်တွေ ဒါးစက် လိုက်သွားတယ်။ အရင်းစားလိုက်နောက် ဖေး မှာ ကန်စွန်းရွက်ကြော်နဲ့ ငါးပိရည်ကျို ရှိသေးတယ် မျှစ်ပြုတ်နဲ့ "

"ရပါတယ်ဟာ...."

"ရပါတယ် လုပ်မနေနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ နင်က သူနဲ့ ဝမ်းချင်း ဆက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ။ သူက အဆာပြေစား သွားသေးတယ် နင်က ဘာမှ မစားခဲ့ရဘူး။ မဟုတ်လား သွားသွား အရင်စားလိုက် "

ပိုးဥဖြူဆိုတာ အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုးပါ။ ဘဝက မပြည့်စုံပေမယ့် ဘဝတူလေး သူငယ်ချင်းကို စိတ်နာစိတ် ရှိလေသည် ။ အနေကတော့ တည်တံ့ပေမဲ့ စိတ်ထားလေးက ကောင်းရှာသည် ။

"အေးလေ သားရယ် လာစားလိုက်ပါ ခါတိုင်းလည်း စားနေတာကို ပိုးသားကို စောင့်မနေနဲ့ သားမှာ လည်း အေ တစ်အိမ်လုံးရဲ့ စားသောက်ဖို့ ချက်ပြုတ်နေရတာ မိန်းမ တစ်ယောက်လိုပဲ ဒါတောင် ငါ့သားက တစ်ခါတစ်ခါ ငတ်ရသေးတယ် ဆိုတော့ကား မဟုတ်သေးပါဘူး.."

"အန်တီဖြူလည်း အိမ်အကြောင်း သိသားနဲ့ "

"ဟုတ်ပါတယ် အခုကြောင့် ပြောတာပေါ့။ ကဲလေ ထားပါ သွားစားချေ "

ထို့နောက်လည်း စစ်ရှိုင်း တစ်ယောက် အိမ်နောက်ဖေး ဝင်ကာ သွားစားလေတော့သည် ။ ပိုးသားဖြူတို့ အိမ်သည် စစ်ရှိုင်းအတွက် သူ့အိမ်က ထက်ကို ပိုပြီး နွေးထွေးသည် ဟု ခံစားမိလေသည် ။ မရှိတာချင်း အတူတူ သူတို့ ရဲ့ စိတ်ထားလေးက ပိုဖြူလေသည် ။ ပိုးသားဖြူတို့ အိမ်သည်လည်း သူ့အိမ်လိုပါပဲ ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက ဝင်ထွက်နေကြ ဆိုတော့ အတော့်ကိုလည်း အဆင်ပြေ လှသည် ။ တစ်ခါတစ်ခါ အိမ်မှာ မိခင်ဖြစ်သူနဲ့ ပြဿနာ တက်လျှင် ဒီမှာ ပဲ လာအိပ်နေကျပါ။

ဒေါ်ဖြူဖြူအေးကလည်း လူတစ်မျိုးပါ မိန်းမသားချည်း နေပေမဲ့

အခြားသူငါတွေလို ယောက်ျားလေး ပေးမလာတာတို့ ဘာညာမရှိ သူတို့
ရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တကို သူတို့ ယုံသည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ တည့်အောင်
ပေါင်းသင်းသည် ။ သို့သော် မဟုတ်မမှန်ရာ လာစွပ်စွဲ ပြောသည် ကို
တော့ လက်မခံ ဆတ်ဆတ်ကြဲ ပြန်ပြောလေသည် ။ ဒါကြောင့်လည်း
ရပ်ကွက်ထဲ နာမည်ပြောင် ပေးထား ကြလေသည် ။ အထိမခံ ရွှေပန်းက
န်တဲ့ ။ ဒါတွေကိုလည်း ဒေါ်ဖြူဖြူအေးက စိတ်မဝင်စား တစ်နေ့တာ အ
လုပ်လုပ်ပြီး မိသားစု စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေလျှင် ရပြီး အဲ့တာပဲ
စိတ်ဝင်စားလေသည် ။ စစ်ရှိုင်းလည်း စားသောက် ပြီးစီးတော့ ပိုးသား
ဖြူ ရောက် လာလေသည် ။

"မေမေ ဒီမှာ အထည် ရ လာပြီး "

"အေးအေး "

ထိုစဉ် ပိုးသားဖြူက စစ်ရှိုင်းကို တွေ့လေတော့

"ဪ ငါက လမ်းမှာ မျက်ခုံးလှုပ်နေတာ ဘာများ ဖြစ်မလဲ ဆိုပြီး
ထင်နေတာ လက်စသတ်တော့ ကျေးဇူးရှင်နင်က ငါ့အိမ် လာပြီး ငါ့ချက်
ထားတာတွေကို စားနေတာပေါ့လေ..." ပိုးသားဖြူက ပြောလေသည် ။

"ကန်စွန်းရွက်ကြော်နဲ့ ငါးပိရည်ပဲ စားတာပါဟ နင်ကလည်း "

"ဟဲ့အကောင် ငါ့အိမ်မှာ လည်း ဒါပဲရှိတာလေ နင်ပြော ရိုးရိုးနဲ့ ငါ့အိ
မ် ဟင်းကောင်းတာ ဘေးအိမ် ကြားတော့မယ်"

"ဟားဟား နင်ကလည်း ပြောတတ်တယ်နော်။ ပြီးရင် ငါ့ကို ကျွေး
နေတာပဲကို"

"မကျွေးလည်း နင်က တက်စားနေကြပဲလေ။ ပေါက်ကရတွေ မ
ပြောနေနဲ့ ဘာလဲ နင့်အမေက ပွားလွှတ် လိုက်ပြန်ပြီလား"

"အေးလေ ထုံးစံ အတိုင်းပဲပေါ့ ဘာရှိရမှာ လည်း "

"အဲ့တာနဲ့ ပဲ ငါ့အိမ် လာစားရတယ်ပေါ့ "

"ဟ နင့်အိမ်မစားလို့ ငါကဘယ်မှာ စားရမှာ လည်း ပြီးတော့ ဒါက လည်း နင့်လုပ်ပေး ထားတာလေ ငါအကျင့် ပါနေပြီး မရတော့ဘူး"

"ဪအေးအေး နင်အရမ်းကြီး နစ်နာနေဦးမယ်"

"နင်ကလည်း အမေက ပွားပါတယ်ဆို နင်ကပါ ပွားနေသေးတယ်"

"နင်အမေက ဘာတွေ ပွားနေသေးလို့ လည်း ဒီအကြောင်းရာပဲ အက်ကြောင်း ထပ်နေတာ မဟုတ်လား ဒါများ ဟာ နင်ကလည်း "

"ဒီတစ်ခါ ပိုသွားပြီ"

"ဟုတ်လား ဘာတွေ ပိုလာတာလဲ"

"ငါ့ကို ပျော့လို့ တဲ့ ပျော့တော့တော့ ပျော့စိစိ ဖြစ်နေလို့ တဲ့ "

"အဲ့တာတော့ ဟု သားပဲ ပြောလည်း ပြောချင်စရာ။ နင်လည်း သန် သန်မာမာ နေစမ်းပါ ကျားကျား ယားယားပေါ့။ နင့်အစ်ကိုတွေ ကြည့် စမ်း ဘယ်မှာ ပျော့လည်း မာလွန်းလို့ အရည်တောင် ပြန်ကျိုရမယ်။ နင် အခုလို ပျော့နေလို့ နင့်အစ်ကိုတွေက နင့်ကို အနိုင်ကျင့်နေတာ"

"တော်ပါတော့ သမီးရယ် သူ့ခမျာ စိတ်ညစ်လို့ အိမ်လာတာ နင်တ ရား ဟောနေကာမှ ပိုဆိုးတယ်"

"မေမေ မသိလို့ ပါ သူ့ကိုက"

"တော်ပါတော့ မေမေ အကုန်သိတယ်။ သမီး လူ့ဘဝက တိုတိုလေး ပါ ဖြစ်လာတဲ့ အကြောင်းအရာကို လက်ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ ဘာဖြစ် လို့ ညာဖြစ်လို့ နဲ့ လိုချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ အတင်းလုပ်ယူတာ မေမေ မကြို

က်ဘူး။ သူလည်း လူပဲ သမီးလည်း လူပဲ။ အားလုံးဟာ ကျားကျားမမ ပျော့ပျော့မာမာ အတူတူပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရယ်။ အဲ့တာကြောင့်လည်း သူ့ရုပ်က ကြည့်လေ။ အကြောတင်းနေတာ သူ့မှာ ပရိသတ် ရှိနေတဲ့ အထာနဲ့ "

"စကားတွေ များ မနေနဲ့ စားစရာ ရှိတာသွားစား ငါဗိုက်ထပ်ဆာရင် နင့်အတွက်ပါ ကုန်သွားမှာ နော်"

"နင်နော် သူများ အိမ် လာပြီး အနိုင်ကျင့်နေတာ"

"ပြောရင်းနဲ့ ဆာလာပြန်ပြီး..."ဆိုပြီး အိမ်ခန်းထဲ လှည့်အဝင် ပိုးသားဖြူက ကမန်းကတန်း ပြေးဝင် သွားလေသည် ။

"ဟဲ့ဘာဖြစ်တာလည်း ဟ"

"မသာ နင်သွားထပ် စားမလို့ မဟုတ်လား"

"ဟာ ငါက ရေဆာတယ် ပြောတာပါ။ ရေဝင်သောက် မလို့ ပါဟ ကြည့်စမ်း စိတ်ပုတ်တာ သိသာလိုက်တာ "

"နင်နော် နောက်တစ်ခါ လာစားကြည့် "

"ဘာဖြစ်လဲ လာစားတော့"

"ဝမ်းနှုတ်ဆေး ထည့်ထားမယ်"

"တွေ့လား အန်တီဖြူ ပိုးသားဖြူ ပြောနေတာတွေ"

ဒေါ်ဖြူဖြူအေး တစ်ယောက် ဘာမှ မပြောပဲ ပြုံးမိနေလေသည် ။

"နင်ဟာလေ နင်အိမ်မှာ လုပ်မရတာ မှန်သမျှ ငါ့ဆီ လာပြီး ဗိုလ်ကျ တယ်နော်"

"မဟုတ်ပါဘူးဟာ"

"ဘာမဟုတ်ပါဘူးလည်း နင့်အဲလိုလုပ်နေလို့ ငါလည်း ရည်းစား မရတာနေမှာ "

"ဘာပြောတာလဲ ဝိုးသားဖြူ"

"မကြားလို့ လား ပြန်ကြားချင်တာလား"

"နင်က ရည်းစား လိုချင်လို့ လား"

"ရရင်တော့ လိုချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နင်က ရှေ့ကကန့်လန့် ခံနေတာ"

"ဘာပြောလဲ ငါက ကန့်လန့်ဟု လား"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"အေးနောက်ဆို ကန့်လန့်ကနေ မဟုတ်ဘူး အရှေ့ကနေကို ခံနေမှ ကြည့်နေ ဒါနဲ့ နေပါဦး နင့်ကို ဘယ်သူက ကြိုက်နေလို့ လည်း နင့်လို ပုံဆိုးကြီးကို"

"ဟဲ့နင်ကသာ အဲဒီလိုမြင်တာ အခြား လူတွေကတော့ ချစ်စရာလေးတဲ့ "

"အော့အော့တွေ"

"ဘာအော့အော့လည်း တကယ် ပြောတာ"

"တကယ်ကြီးလား"

"အေးဆို "

"ဘယ်က ကောင်လဲ ဘယ်မှာ နေလဲ ဘာလုပ်တာလဲ"

"ဟဲ့ နင်က လဝက ကလား ဒီလောက် စစ်နေတာ "

"ပြောစမ်းပါ အဲ့အကောင် ငါသိချင်လို့ "

"ဘာလဲ သဝန်တို့ သွားတာလား"

"ထွီး ရွံစရာတွေ အံ့ဩလို့ ဒီလောက်ချောချော လှလှလေး ပေါနေတဲ့ ခေတ်မှာ နင့်လို ပုံတုံးကြီးကို ကြိုက်တဲ့ ကောင်ကို မြင်ဖူးချင်လို့ "

"သမီး တကယ် ပြောနေတာလား "

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ဖြူဖြူအေး တစ်ယောက် ထမေးလေသည်။ ။

"မဟုတ်ပါဘူး။ အမေရာ ဒီအရစ်ကောင်ကို သက်သက် ပြန်ပြောနေတာ အမေလုပ်တာနဲ့ သမီးမျိုးတာတွေ ပေါ်ကုန်ပြီး"

"ထင်တော့ ထင်သားပဲ နင့်ကို ကြိုက်မဲ့ လူမရှိလောက်ပါဘူးလို့ ဟီးဟီး"

"အေး ဟီးဟီး လုပ်မနေနဲ့ စားပြီးလည်း ပြန် ပြီးရင် အိမ်ရှေ့ထိ လိုက်လာခေါ်ပြီးတရား လာဟောနေမယ် နင့်အိမ်က လူတွေ"

"အေးပါဟ နင်ကလည်း နှင်ထုတ်နေတာပဲ"

"မနှင်ရမလား နောက်ဆို ငါတို့ ပါ တရားနားထောင် နေရမှာ လေ ထမင်းလည်း ကျွေးရ နင်အိမ်က တရားလည်း နားထောင်ရဆို မဟုတ်သေးဘူးလေ"

"နင်ကလည်း "

"နင်ကလည်း လုပ်မနေနဲ့ ညကျလျှင် ထွက်လာဦး ငါ့ကို ကြိုလာဝိုင်းခြစ်ပေး မနက်ကျ ဈေးထဲ သွားရောင်းရမှာ "

"အေးပါဟ လာခဲ့မယ်"

"အေးအေး "

အဲဒီလိုလည်း စစ်ရှိုင်းက အားကိုးရပါသည် ။ စားအိမ် သောက်အိမ်
လည်း ဟုတ်သလို လိုအပ်တာတွေလည်း ကူညီပေးတယ်။ အဲ့တာ
ကြောင့်လည်း ဒေါ်ဖြူဖြူအေး ကလည်း ချစ်ရှာတာပါ။
